HAWKINS HEROES

TRĂDĂTORUL

TODD MCLEOD

ERIC MEYER

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

TRădătorul

versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

Ningea, zăpada acoperind peisajul accidentat cu o haină albă care-i dădea aparenţa unui ţinut paşnic; doar că aici era Afganistan, o ţară unde *'pace'* era un cuvânt extraterestru. Unde oameni brutali, sălbatici, luptau în războaie încă de la începuturile istoriei.

Eddie Hawkins supraveghea terenul de la înălţime, din turela vehiculului lor, cunoscut sub numele familiar de *Humvee*. Se întreba dacă frigul va trece vreodată. Într-o zi ca aceasta, părea posibil. Pacea pogorâse asupra tuturor oamenilor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Sergentul Dan Jones s-a făcut auzit prin intercom:

— Băieţi, nu vă lăsaţi păcăliţi. Ei sunt undeva pe-acolo, şi se vor întoarce curând.

— Pare totul atât de liniştit, Sergent. Poate că avem parte de o pauză, cel puţin o vreme. S-ar fi dus acasă să petreacă puţin timp cu familiile, să bată mingea cu copii.

— Joacă fotbal cu capetele infidelilor pe care i-au ucis. Cât despre neveste... le tratează ca pe nişte gunoaie, aşa că nu se joacă de-a familiile fericite.

Eddie n-a răspuns. Se gândea la jocul făcut noaptea trecută pe această consolă portabilă. Internetul a fost de cacao şi ar fi vrut să renunţe. În loc de asta, a continuat să joace, şi tot ce a reuşit să facă a fost să-şi piardă poziţia fruntaşă din topul jucătorilor.

Un căcat. Trebuie să mă descurc şi să găsesc o conexiune mai bună. Am să vorbesc cu ofiţerul de la Informaţii. El are acces la echipamentul de comunicaţii al bazei. Poate că mă poate ajuta cu ceva idei.

— Aproape că am ajuns la reperul exterior al zonei de patrulare, s-a auzit în cască vocea Caporalului Al Taylor.

Acesta era transmisionistul, un tehnician de excepţie şi veteran la al doilea tur.

Poate că ar trebui să-l întreb pe el. Se pricepe bine la treburile astea.

— Mai avem cam un kilometru până la punctul de întoarcere, a precizat PFC Winston Bellows; vocea sa profundă, baritonală, nu avea nevoie de amplificator. Ne întoarcem?

Sergentul Dan s-a gândit doar două secunde:

— OK, poate că m-am înşelat. E linişte peste tot. Ne întoarcem conform planului.

Hawkins îşi zâmbi sieşi. Ar avea mai mult timp ca să caute o conexiune mai bună la internet, iar dacă va reuşi, mai târziu va avea parte de un joc mai bun, ca să recupereze ceva din terenul pierdut. Să le arate că tot el este *boss*ul.

Au ajuns la punctul de întoarcere, o groapă prost reparată din mijlocul drumului, făcută de un IED care a distrus un camion cu ajutoare alimentare al ONU, şi au virat cu 180^0. Aruncă o ultimă privire asupra peisajului. Calm, paşnic, ca o felicitare de Crăciun. Încă mai erau speranţe pentru acest tărâm abandonat demult de Dumnezeu.

— — —

Purtau uniforma Armatei Naţionale Afgane şi echipamentul standard, iar în apropiere se aflau vehiculele lor, *Humvee*uri americane şi BTR 80 ruseşti, rămase din timpul fostei invazii sovietice.

Vârstnicul, cu costum de camuflaj de iarnă, era, evident, ofiţer superior. Stătea pe creasta dealului, urmărind *Humvee*ul americanilor care se întorcea spre sud, către Kabul. Adică înapoi la Bagram.

— Generale (*Brid jenral*), îi putem distruge.

Nota traducătorului:

Echivalenţă grade militare ofiţeri:

COD NATO	ARMATA ROMÂNĂ INFANTERIE	ARMATA NAŢIONALĂ AFGANĂ	US ARMY
OF-10	Mareşal	Marshal	General of the Army
OF-9	General	Setar jenral	General
OF-8	General-locotenent	Dagar jenral	Lieutenant general
OF-7	General-maior	Turan jenral	Major general
OF-6	General de brigadă	Brid jenral	Brigadier general
OF-5	Colonel	Dagarwal	Colonel
OF-4	Locotenent-colonel	Dagarman	Lieutenant colonel
OF-3	Maior	Jagran	Major
OF-2	Căpitan	Jag turan	Captain
OF-1	Locotenent Sublocotenent	Turan Lomri baridman Dvahomi baridman	First lieutenant Second lieutenant

Mohammed Hosseini, cândva ofiţer al Armatei Naţionale Afgane, s-a uitat în spate, la mitraliera montată în turela celui mai apropiat BTR. Mitraliera grea, KPVT de 14,5 mm, putea dezlănţui un uragan de metal ce putea distruge

autovehiculul *Humvee*, împreună cu echipajul său blestemat. Îşi imagină o rafală lungă de mitralieră, dar încă nu venise timpul.

Curând. Foarte curând, mica dar puternica mea armată va ataca, un atac direct asupra bazei afgano-americane de la Bagram. O lovitură puternică direct în inima inamicului.

— Nu sunt General (*Brid jenral*), Maiorule (*Jagran*). Nu încă.

— Pentru noi, sunteţi General, *sir*. Chiar dacă ei nu v-au promovat, aşa cum ar fi trebuit.

— Poate că ai dreptate, Maior Khan, dar toate la timpul lor. Şi nu e momentul să începem prematur atacul nostru. Acesta va avea loc mai târziu. Oamenii sunt gata?

Khan s-a uitat şi el la vehiculele ce aşteptau, camioane, jeepuri, şi APC[1]-uri încărcate cu oameni. Dar aceştia nu erau oameni obişnuiţi. Toţi erau talibani veterani, luptători experimentaţi. Sub camuflajele de zăpadă fiecare dintre ei purta uniforma Armatei Naţionale Afgane, iar vehiculele purtau însemnele unei unităţi ale Armatei Afgane.

— Sunt pregătiţi, Generale. Când vom ataca Bagram, războiul va fi ca şi câştigat. *Allahu Akbar!*

Hosseini a dat din cap, bucuros că i se adresează pe gradul superior, pe care chiar îl merita.

— Allah e într-adevăr mare, Maiorule. Iar Profetul său va fi mulţumit de acţiunea noastră, când îi vom măcelări pe infideli şi-i vom alunga din Paradisul nostru. Le poţi spune oamenilor că vom ataca mâine.

— Deci nu până mâine?

— Mai întâi trebuie să cunoaştem statusul lor privind defensiva. La noapte poţi executa o recunoaştere avansată asupra bazei şi să afli care este starea lor de alertă. Mâine, Maiorule, va începe măcelărirea infidelilor.

Maiorul Khan a transmis ordinul soldaţilor care aşteptau şi peste dealuri au răsunat uralele setoase de sânge. Cu asemenea oameni, bătălia era ca şi câştigată. Cine le-ar putea rezista?

— — —

Eddie Hawkins a hoinărit prin perimetrul bazei, încercând să-şi strunească furia. Sigur, ieri noapte conexiunea a fost proastă, dar în noaptea asta? Nimic.

---

[1] APC (armoured personnel carrier) / BTR (БТР – Bronetransportyor) - tip de vehicule blindate pentru transportul personalului şi al echipamentelor în zonele de combat. Colocvial: *taxiuri/autobuze* de luptă.

Nada[2]. Zero. Aşa că s-a hotărât să facă o plimbare ca să se liniştească. Noaptea era senină şi rece, şi începuse iar să ningă.

Blestemata asta de conexiune, îl făcea să pară că este un prost. Că reacţionează lent în timpul jocului, şi când se întâmpla ceva, el era cu câteva secunde în urmă, ceea ce însemna că pierdea de fiecare dată.

S-a oprit şi a privit terenul din jurul bazei, bucurându-se de linişte, în ciuda furiei sale. Nu decola nici un avion, la standurile de încercare nu lucra nici un echipaj. Doar siluetele avioanelor acoperite de un strat subţire de zăpadă. Mai erau doar câteva zile până la Crăciun, pacea şi liniştea pogorându-se asupra oamenilor. Se gândi iarăşi la talibani.

Acum s-or fi aflat împreună cu familiile?

Ridică din umeri.

Probabil că Sergentul Dan are dreptate. Nu se vor preda niciodată. În orice clipă ar putea veni un atac care să distrugă frumuseţea acestei nopţi. Deci, unde erau santinelele, unde erau patrulele?

S-a liniştit văzând *Humvee*ul care, după ce a intrat prin poarta principală, a luat-o în lungul gardului. APOI S-A ÎNCORDAT. De ce veneau din exteriorul bazei, dacă treaba lor era să patruleze în interiorul acesteia? N-avea sens. Păreau a fi *kosher*[3], un vehicul al Armatei Afgane cu soldaţi echipaţi în uniforme.

Ceva nu e-n regulă, dar ce anume?

Vehiculul s-a apropiat de locul unde se afla el şi atunci a văzut.

Un maior stând pe „locul mortului"; un maior care face patrulare de noapte! Dracu-a mai văzut.

Trebuia să facă ceva, dar nu avea nici o armă ala el – mare greşeală – dar se afla aproape de parcul auto. *Humvee*ul lor se afla acolo, cu arme şi radio. A rupt-o la fugă peste platoul acoperit de zăpadă, pe lângă avioanele F/A 19 parcate, şi a ajuns la jeep. I-a deschis portiera, s-a urcat înăuntru... peste Caporalul Taylor care şi-a ridicat mâinile ca să se apere.

— Ce mama dracu...?

— Caporale, sunt eu, Eddie. Avem *tovarăşi*.

— Ce fel de tovarăşi?

— De ăia nasoi.

---

[2] nada (lb. spaniolă) – nimic.

[3] kosher – termen ebraic utilizat pentru a preciza că mâncarea este preparată potrivit/adecvat pentru consum conform *Kashrut*, legea pentru dieta evreiască. Prin extensie înseamnă: *OK*, *în regulă*, *corect*, etc.

I-a explicat despre jeep.

— Dacă mă înşel, înghit mitraliera. Caporale, sunt talibani, într-un fel de misiune de recunoaştere. În interiorul bazei Bagram!

Taylor a făcut ochii mari când a înţeles consecinţele.

— Anunţ Comandamentul.

— Trebuie să-i oprim înainte de a afla tot ce-i interesează ca să poată executa un atac în forţă.

— Să-i oprim? Cum?

Eddie se luptă cu exasperarea. Al Taylor era băiat bun, dar mai mult printre electronicele sale.

— În modul obişnuit. Îi împuşcăm pe nemernici.

Taylor s-a holbat cu ochii cât cepele.

— Eddie, n-ai de unde să ştii sigur dacă sunt *ostili*.

— Ştiu, crede-mă. Când ai văzut tu vreun ofiţer superior în patrulare de noapte?

— Ăă... păi... niciodată.

— Aşa e. Porneşte tinicheaua asta. Poţi face apelul radio în timpul mersului. Eu pregătesc M2.

După o scurtă ezitare, Al a pornit motorul şi a îndreptat jeepul către gardul de sârmă. Vehiculul suspect era vizibil, având luminile aprinse, de parcă avea tot dreptul să se afle acolo, în patrulare de rutină, sau poate în inspecţie.

Eddie a introdus banda de cartuşe în *Browning*ul M2, apoi a strâns în mâini mânerele mitralierei, când jeepul a virat pentru a evita un avion C-17 parcat. Se îndreptau în viteză spre vehiculul intrus, şi l-a ochit, dar nu a deschis focul. Trebuia să fie 100% sigur. Sau pe-aproape.

— Eddie, nu ştiu..., i-a spus Al. Ar putea fi *ostili*, sau poate că nu.

Hawkins şi-a amintit că Al a dat un „rateu” mare în timpul primului său tur, şi nişte oameni au fost ucişi. Acest fapt l-a făcut precaut.

— Trebuie să ne apropiem şi vom vedea dacă... Isuse!

Celălalt *Humvee* a virat brusc şi cineva din interior a tras o rafală cu o armă automată. Gloanţele au lovit caroseria, iar Al a tresărit când un glonţ i-a ciupit pielea de pe mână, dar s-a ghemuit şi i-a strigat lui Eddie:

— Cred că acesta e răspunsul la întrebare.

— Menţine direcţia spre ei, trebuie să-i pot ochi.

A răsucit mitraliera, aducând ţeava direct asupra vehiculului inamic. O apăsare pe trăgaci... un şir de gloanţe de calibrul .50... Ratare.

*Humvee*ul lor a derapat într-o groapă şi fiecare glonţ s-a dus aiurea, în timp ce Al se lupta să recâştige controlul. Eddie a realiniat mitraliera asupra ţintei şi, de această dată, toate gloanţele au nimerit în plin. Cel puţin o duzină de proiectile de mare calibru au perforat jeepul inamic, dar prin întuneric era imposibil de spus dacă au fost loviţi şi oamenii din el.

Vehiculul se îndrepta spre poarta principală, şi în ciuda eforturilor lui Al, *Humvee*ul inamic mai uşor – lipsit de greutatea suplimentară a turelei – lua avans. Eddie a trebuit să înceteze focul când s-a apropiat de poartă, iar santinelele de acolo s-au împrăştiat când jeepul a rupt bariera şi a dispărut pe drumul către nord.

Peste tot se aprindeau luminile de securitate, transformând noaptea în zi, iar cineva a tras un camion de-a latul porţii deschise, făcându-le imposibilă urmărirea. Al a frânat, iar din postul de pază au ieşit oamenii în fugă. Aveau carabine cu ţevile aţintite asupra lor. Un *Master Sergeant* s-a dat la ei.

— Voi doi, opriţi motorul, şi coborâţi din jeep cu mâinile sus.

S-au supus, iar Eddie s-a trezit în faţa a şase ţevi de carabină şi şase perechi de ochi care-l priveau cu duşmănie. Cu mâinile ridicate a înaintat către aceşti oameni.

— Sergent, urmăream un vehicul inamic, care a şters-o afară din bază. Trebuie să mergem după el.

— N-am văzut nici un vehicul inamic. Doar un *Humvee* afgan.

— Care v-a fărâmat bariera.

— Mare noutate, a ridicat din umeri. Întotdeauna este vorba de droguri. Pariez că tocmai se distrau când aţi tras în ei. Nu-i de mirare că erau atât de grăbiţi să dispară.

— Trebuie să mă asculţi. Erau *ostili*, şi *ei* au deschis focul asupra noastră.

De ce nu mă ascultă nimeni?

— Voi doi sunteţi arestaţi. Puneţi-le cătuşe şi închideţi-i într-o celulă. Vom lămuri treaba asta dimineaţă. Până atunci, eu mă întorc la partida de poker.

Eddie a simţit oţelul brăţărilor la încheieturi, iar Al a strigat de durere când i le-au strâns prea tare. Cei din MP păreau suspicioşi.

— Ce-ntâmplă? Sunt prea strânse? Nu vă bateţi capul, când o să vă treziţi din pileală, n-o să mai simţiţi nimic.

I-au îmbrâncit înainte. Îl compătimea pe Al, care era alb de durere. În celulă, după ce uşa s-a închis în urma lor, s-a simţit mai mizerabil decât oricând în viaţa sa.

— Îmi pare rău. A vost vina mea. Ai nevoie de îngrijire medicală.

Taylor a ridicat din umeri.

— Am să supravieţuiesc. Şi n-a fost vina ta. Ai avut dreptate. Erau ostili. Ştii ce mă îngrijorează, Eddie?

— Nu.

— Ceea ce va urma. Ce pun ăştia la cale?

Capitolul 2

— Ce dracu ai avut în cap, Hawkins? Să tragi asupra unui aliat?

Era singur. Al Taylor se afla la spitalul bazei pentru tratarea posibilei infecţii de la mâini. Eddie se gândise iar şi iar asupra celor întâmplate şi ştia că avea dreptate.

— N-au fost aliaţi, *sir*. Au fost *ostili*.

— Au fost din Armata Afgană. Vehiculul, uniformele, toate erau în regulă.

Se uită la comandantul companiei, Căpitanul Rogers, luptându-se să-şi stăpânească frustrarea.

— Le-a văzut cineva ID-urile?

Căpitanul şi-a întors privirea către MP-ul care stătea într-o poziţie rigidă de *'drepţi'*. Acelaşi *Master Sergeant* care i-a arestat azi-noapte.

— I-ai verificat?

— Ăă... nu, *sir*. Nu a fost timp.

— Nici când au sosit?

— Sir, nu i-am înregistrat la sosire. Cu afganii... e greu. N-au nici o disciplină.

— Deci ar fi putut fi nişte *ostili*.

Master Sergeant s-a încruntat.

— Erau din Armata Afgană. Avem mereu de a face cu asemenea situaţii. Fumează ceva droguri, şi au impresia că sunt stăpâni pe locurile astea.

— Chiar sunt stăpâni, *Master Sergeant*. S-au ai uitat că aceasta este ţara lor?

— Nu erau *ostili*, a repetat cu o expresie încăpăţânată pe chip. Idiotul ăsta a deschis focul asupra unui aliat.

Rogers a clătinat din cap.

— Poate că da, poate că nu. Vom vedea. Eşti liber, *Master Sergeant*.

— Pe el trebuie să-l duc înapoi în celulă, *sir*.

Căpitanul l-a pironit cu o privire de gheaţă.

— Nu-l duci nicăieri. De ce nu i-ai tratat rănile Caporalului Taylor?

— Nu le-am observat.

— Ar fi trebuit să verifici. Asta e tot. Hawkins rămâne cu mine. Eşti liber.

A salutat cu o încruntare şi mai adâncă, apoi a plecat. Rogers l-a privit pe Hawkins:

— Înţelegi că nu pot şterge lucrurile cu buretele, că mi se urcă afganii în cap.

— Erau *ostili*, *sir*. Fără nici o îndoială.

— Mda. Şapte nopţi serviciu de santinelă, Soldat, şi ai scăpat. Data viitoare, verifică împreună cu un ofiţer ca să fii sigur în cine tragi.

— Da, *sir*.

Au schimbat salutul şi Eddie a părăsit biroul. Şapte nopţi de santinelă, deci fără jocuri, fără pileală la bar, fără nimic. Doar patrulare nesfârşită şi plictisitoare prin aerodromul acoperit cu zăpadă îngheţată. Camarazii din echipajul său l-au compătimit. Chiar şi Al Taylor, cel cu mâna zdravăn bandajată. Refuzase să stea la infirmerie.

— Le-am spus că n-am chef. Noi am văzut ce am văzut, iar o recunoaştere este preludiul unui atac. Nu vreau ca atunci când vor veni cu armele dezlănţuite, să nu am ca apărare decât un leucoplast lipicios.

Au hoinărit până la *Humvee*-ul lor şi Eddie s-a uitat cu jind la M2. Nu va folosi această armă, nu la noapte. Era în patrulă „pe jos”, înconjurând terenul îngheţat al aerodromului, iar până dimineaţă, frigul va intra atât de rău în el, încât îşi va petrece restul zilei încercând să se încălzească, ca să fie gata pentru noaptea următoare.

Sergentul Dan i-a pus prieteneşte mâna pe umăr:

— Suntem alături de tine, Eddie. dacă tu spui că au fost ostili, aşa au fost. Uite ce, după ce halim ceva, venim să-ţi aducem şi ţie ceva cald. Îţi va ţine de cald câteva ceasuri.

— Mulţam fain, Sergent.

— Măcar atât putem face şi noi. Ne întâlnim la jeep. Am să-l aduc pe Winston să încălzească motorul şi să lase instalaţia de climatizare pornită.

— Credeam că nu avem aerotermă.

— Acum avem. Al s-a ocupat de asta. A *ciupit*-o de la atelierul auto.

Eddie a mulţumit şi a plecat, îndreptându-se spre gardul de sârmă ce înconjura perimetrul, acolo unde văzuse prima dată jeepul inamic. De data aceasta tot ce vedea era zăpada. Şi-a verificat ceasul; mai erau 3 ore până ce se va întâlni cu camarazii săi la jeep şi va încerca să se încălzească. Era îngheţat de la degetele de la picioare, până în vârful capului băgat în casca de kevlar. Purta mănuşi groase, dar care păreau făcute parcă din hârtie, atât de ineficiente erau. A tropăit din picioare, şi-a pus carabina pe umăr, apoi a executat sărituri pe loc ca să-şi pună sângele în mişcare.

A văzut în depărtare prima mişcare, apropiindu-se pe şosea dinspre nord. Nu un singur jeep ca mai înainte. Se vedeau farurile aprinse ale unei lungi coloane de vehicule. Era un convoi militar afgan, şi nu un jeep solitar aflat în vreo misiune.

Eddie s-a liniştit; ştia că oamenii de la poartă au fost instruiţi să verifice fiecare vehicul care intra sau ieşea. A continuat patrularea în perimetru, verificând avioanele parcate, s-a dus şi în spatele hangarelor pentru a se asigura că nimeni nu şuteşte ceva combustibil, apoi a reluat circuitul în jurul perimetrului.

Mai era o jumătate de oră până ce se va întâlni cu prietenii săi şi va avea şansa să se încălzească niţel. O jumătate de oră, adică o eternitate.

— — —

— Eşti un prost, Maiorule.

Khan s-a holbat la el fără să-l contrazică.

— Un ofiţer superior în patrulă de noapte, în interiorul bazei aeriene, n-are nici un sens. Nu e de mirare că soldatul acela a observat că ceva e nelalocul său.

— Am dorit să văd cu ochii mei, *sir*.

Hosseini i-a întors uitătura şi a dat din cap.

— Aşa ai făcut, Maiorule, şi? Cu ce rezultat? În afară de faptul că i-ai stârnit pe americani?

— Avem oamenii noştri în interiorul bazei Bagram, care ne-au informat că ei nu suspectează nimic. Soldatul care a tras asupra noastră a fost încarcerat, a chicotit maiorul. MP-iştii au crezut că a tras asupra aliaţilor afgani.

— Curând îşi vor da seama de greşeală. Oamenii noştri ţi-au dat documentele?

Din buzunarul tunicii a scos un teanc de hârtii.

— Am aici totul. Suntem un transfer de la Mazari Sharif, trimişi să înlocuim garnizoana afgană.

— Documentele sunt autentice?

— Sunt, *sir*, contrasemnate de Ministrul Apărării din Kabul.

— Unul dintre simpatizanţii noştri?

— Nu ministrul. Unul dintre aghiotanţii săi.

Un adevărat musulman, care-şi va primi răsplata în Paradis. E timpul să plecăm, Maior Khan. Următoarea oprire, baza aeriană Bagram. Va fi sfârşitul războiului condus de americani. Afganistanul va fi al nostru, iar oamenii se vor supune din nou Legii Sharia.

— E porunca Profetului, Generale.

Hosseini a clătinat capul. Nu credea în toate prostiile astea, dar dacă soldaţii săi erau credincioşi, vor lupta cu ardoare sporită.

— Sigur că este, maior Khan.

— — —

Eddie a ajuns la *Humvee* unde era aşteptat de camarazii săi. Motorul era în funcţiune, iar aeroterma montată de Al încălzea interiorul. A început să înfulece tocana adusă într-o gamelă.

— Isuse, e grozavă. Ar fi şi mai bună dacă mi-ar trece tremuratul.

— Bea nişte cafea, poate te ajută. Peste cât timp ai să te întorci?

— Cam 15 minute. Băieţi, vă mulţumesc mult!

— N-ai pen' ce.

Sergentul Dan s-a uitat către poarta principală, la convoiul militar care sosise şi aştepta în timp ce un MP verifica documentele.

— De data asta o fac după regulament, şi-i ţin pe afgani în aşteptare până ce îi verifică. O să le îngheţe *biluţele* acolo.

Râzând, Eddie a urcat în turelă ca să vadă mai bine. Temperatura crescuse şi era mai cald. Privi înspre vehicule. Vedea ridicându-se fumul ce ieşea din eşapamente, şi oamenii din interior cu chipuri aspre. Soldaţii afgani nu erau recruţi voluntari, şi blestemau ziua în care au fost înrolaţi. A mai luat o înghiţitură de cafea şi a continuat să privească. Ceva nu era în regulă.

Numai de asta nu aveam nevoie... dar dacă am dreptate? Cineva trebuie să mă asculte, nu-i aşa?

— Sergent, convoiul acela, nu mi se pare în regulă. Vino sus şi aruncă o privire.

Dan s-a înghesuit lângă el.

— Ce-ai văzut?

— Soldaţi afgani, dar ştii cum sunt ei. Tot ce vor este să se întoarcă în cazărmile încălzite şi să meargă în oraş ca să-şi cheltuiască solda, dacă nu au furat-o ofiţerii. Băieţii ăştia nu arată normal. Sunt prea entuziaşti, de parcă s-ar pregăti de luptă.

Dan i-a cercetat un minut, dar nu a fost convins.

— Nu ştiu, Eddie. S-ar putea să ai dreptate... sau nu. E greu de spus, şi au documente.

— Documentele pot fi falsificate.

— La dracu, nu ştiu. Dacă greşim, ne-am futut norocul.

— N-am putea să ne dăm mai aproape de ei? În caz că...

Sergentul dădu gânditor din cap.

— Cred că n-ar fi rău.

A coborât înapoi în scaunul din dreapta.

— Winston, ia-o încet către poartă şi opreşte cam la 50 m în interior. Vom supraveghea convoiul.

— E vreo problemă?

— Probabil că nu. Dar măcar vom face să circule uleiul prin motor.

— Cu siguranţă, a chicotit şoferul. Iar dacă *este* o problemă?

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. E mult prea frig pentru o luptă.

Humvee a înaintat încet prin zăpada proaspăt căzută. S-au apropiat constant, până ce Winston a oprit destul de aproape ca să supravegheze ce se întâmplă.

Eddie privea de la un vehicul la altul, iar soldaţii păreau să fie cu toţii la fel. Încordaţi, plini de adrenalină, de parcă urmau să intre în acţiune. Sau se înşela? Era prea frig, şi nu-i mai funcţiona creierul cum trebuie? Dar noaptea trecută a avut dreptate, şi vedea găurile făcute de gloanţe în caroserie.

Privi banda de cartuşe introdusă în mitralieră doar ca să verifice aliniamentul. Când şi-a ridicat privirea s-a-mpuţit treaba. Santinela a intrat înapoi în postul de control cu teancul de hârtii în mână – evident, era o problemă. După un moment, un ofiţer superior – iar Eddie ar fi putut jura că era acelaşi tip văzut în noaptea anterioară – a alergat după el, strigând. Soldatul l-a ignorat, iar el a scos pistolul, l-a armat, şi a tras.

Împuşcătura a bubuit în noapte, şi a fost destul ca să declanşeze furia islamică. Ecourile focului de armă abia se stingeau, când au auzit primul grohăit gutural al fanaticului islamist:

— *Allahu Akbar!*

Şi urletul a crescut în tărie, fiind strigat de o sută de voci însetate de sânge.

A văzut şi auzit destul.

— *Ostili!* Atacă baza!

Nu a aşteptat confirmarea. Era prea ocupat să rotească ţeava M2 asupra inamicului. Eddie a dezlănţuit un şuvoi de gloanţe de calibru mare spre cel mai apropiat vehicul, un *Humvee*. Riposta a fost promptă şi gloanţele au răpăit în cupolă. Winston a accelerat în marşarier.

Al striga în microfonul radioului, sirenele vuiau, iar sergentul Dan răcnea ordine.

— Du-ne la adăpost. Nu le putem face faţă la toţi. Eddie, continuă să tragi în ei.

— Fac tot ce pot, Sergent.

— Fă mai mult. Vezi camionul din spatele *Humvee*-ului? Trage în el imediat ce ai câmp liber.

— Am înţeles.

A aţintit ţeava asupra cabinei şi a apăsat pe trăgaci, mişcând-o încet în lungul camionului pe măsură ce banda se golea. Oamenii ţipau, săreau jos, căutau adăpost... mureau. A reîncărcat, a tras 20 de cartuşe, şi a văzut o problemă şi mai mare venind spre ei, înainte ca Winston să vireze după colţul unui hangar.

— Am anunţat atacul, a strigat Al. Dar cred că nu este o surpriză pentru nimeni că suntem atacaţi. Acolo trebuie să fie o companie întreagă.

— Mai este ceva. APC, BTR-80 dotate cu mitraliere grele. Am văzut două şi când vor pătrunde în bază au să ne ucidă.

Dan a fluierat încet:

— Momentan, nu suntem decât noi, ne-au prins pe picior greşit. Chiar şi gloanţele tale de .50 nu le pot face faţă *bestiilor* astea ruseşti. Dar, e aşa cum spui tu. Nu le putem lăsa să intre. Cum să le oprim?

— Ca să conducă vehiculele, trebuie să vadă, nu-i aşa? Ce-ar fi să tragem numai în fantele de vedere, în periscoape şi în toată optica lor. Dacă le distrugem, îi orbim, deci vor trebui să scoată capul ca să vadă. Şi-atunci îi *radem* cu focul de arme.

Dan părea neîncrezător.

— Eşti sigur că poţi ochi suficient de precis ca să nimereşti fantele de vedere?

Nu era timp pentru lăudăroşenii, urmau să moară nişte oameni.

— Habar nu am, Sergent, dar am să încerc.

— Oricum, eşti singura noastră şansă, aşa că trebuie să de concentrezi. Winston, *chestiile* alea sunt dotate cu arme mai mari decât ale noastre, deci planul este *trage-şi-te-cară*[4], ai înţeles?

— Am înţeles. Pornim.

A smucit volanul, a călcat pedala de acceleraţie la fund, dar era prea târziu. primul BTR năvălea prin bază, expunând către ei doar laterala. Eddie avea nevoie să vadă fantele anterioare ca să le ochească. Mitraliera a început să împroaşte un uragan de gloanţe de mare calibru.

---

[4] În original: *hoot-and-scoot* (*fire-and-displace, fire-and-move*) – tactică a artileriei care trage asupra unei ţinte şi imediat îşi schimbă locaţia pentru a evita contra-focul artileriei inamice.

Capitolul 3

Al a răsucit violent volanul, şi s-au îndepărtat de pericol. Eddie putea număra găurile din caroserie, iar două proiectile mari perforaseră blindajul subţire al turelei. Încă o rafală lungă i-ar transforma în fier vechi, dar dacă fugeau, BTR va năvăli în interiorul bazei înainte ca ei să poată mobiliza mijloacele de ripostă.

Uitase de intercom, şi şi-a pus căştile, chiar la timp ca să audă vocea lui Al:

— Eddie, eşti lovit?

— Negativ, dar trebuie să-i oprim, Al.

— Dan şi Winston tocmai au apărut şi caută *Humvee*-ul nostru. Mai întâi îi luăm pe ei. Mai ales pe Winston, el poate face maşina asta să cânte ca o vioară.

Era adevărat, în tinereţea sa, Winston Bellows fusese şofer de fugă într-o bandă, şi putea face cu vehiculul nişte chestii la care alţii visau doar. Humvee s-a oprit, ambele portiere s-au deschis, iar Sergentul Dan şi Winston au urcat la bord.

— Încotro? a strigat Winston.

— Direct spre împuşcături, a ordonat Dan cu voce calmă, aşa cum era mai tot timpul.

Eddie s-a uitat în jos şi l-a văzut privind prin parbriz, calculând distanţe şi unghiuri, apoi în spate ca să se asigure că au suficiente arme şi muniţii. Şi la Al:

— Treci la radio, află ce se-ntâmplă, şi spune-le că suntem aici. Nu vrem ca ai noştri să tragă în noi.

— *Roger*.

Humvee se năpustea drept înainte, Bellows urmărind BTR-ul văzut mai înainte. Blindatul se apropiase de un hangar în care se afla un F/A 18 în operaţiuni de întreţinere. Gloanţele tocau fuselajul, smulgând din el bucăţi de aluminiu.

Dan a fluierat a pagubă:

— Acesta a terminat-o cu zborul. Eddie, cum procedăm?

— Trebuie să trag frontal, Sergent.

— Winston, poţi să o faci?

— Tipul care conduce monstrul blindat e destul de bun, dar am să fac tot ce pot... *Whoops!*

BTR a derapat pe o porţiune de gheaţă, s-a rotit cu 180^0, şi a ajuns cu faţa spre ei. Mitraliera a scuipat alte rafale, şi înainte ca Eddie să poată riposta cu foc, Winston a făcut un miracol; o întoarcere cu frâna de mână, care a virat *Humvee*-ul greu în loc, şi au sprintat îndepărtându-se, urmăriţi de focul susţinut.

Pe urmele lor a apărut şi un jeep, din care zbiera un om: *Allahu Akbar!*

Iarăşi... dar e ceva ciudat în vocea asta. Sibilantele[5] *sunt greşite, de parcă ar avea dinţi lipsă. Se aude ca 'Awahu Akwar!' Ciudat.*

Insurgenţii au adăugat focul carabinelor la torentul de gloanţe în *Humvee*. Îndemânarea lui Winston îi salva, dar se îndepărtau de ţintă. Erau în pericol, dar Eddie avea ocazia să tragă şi el. A apăsat pe trăgaci, dar rafala a ratat ţinta. Un *Humvee* inamic cu însemne afgane s-a băgat în faţa BTR-ului, dornic să ajungă mai aproape de ei şi să le aplice lovitura fatală. Trei soldaţi în uniformă trăgeau în ei prin geamuri, iar şoferul era aplecat peste volan, aproape de parbriz, cu dinţii rânjiţi, excitat de vânătoare.

Aproape că a fost tăiat în două. Rafale ce trebuia să ajungă în fantele de vedere ale BTR, i-a perforat pe soldaţii din jeep: şoferul, cei doi din spate şi în final pe cel de pe *locul mortului*. Scăpat de sub control, vehiculul s-a izbit de laterala unei construcţii şi s-a răsturnat. BTR a schimbat direcţia, evident în căutarea altor ţinte vitale, iar jeepul rămas l-a urmat.

Winston a rotit din nou maşina, şi au plecat parcă spre nicăieri, orientându-se doar după traiectoriile gloanţelor trasoare care zburau ca nişte licurici mortali asupra ţintelor. Acum se trăgea din toate părţile pentru că garnizoana Bagram se trezise. Americanii şi afganii ieşeau din barăci, unii pe jumătate îmbrăcaţi, dar toţi cu armele în mâini.

Winston a călcat pedala de acceleraţie, iar jeepul s-a grăbit să revină în acţiune, ajungând din nou faţă-n-faţă cu BTR-80. De data acesta se îndrepta direct spre el. Avea linie de tragere şi a încărcat o bandă nouă cu cartuşe. O apăsare pe trăgaci şi gloanţele sale au percutat carcasa BTR-ului ce ataca. Turela s-a rotit spre ei, iar Winston a dat să vireze, însă Dan l-a oprit:

— Rămâi pe el, Bellows. Hawkins, atinge-l la fix, ACUM!

A continuat să tragă, mişcând ţeava mitralierei dreapta-stânga, sus-jos, de parcă împroşca cu vopsea urâtul monstru sovietic. Fără a putea şti dacă a lovit ceva vital, a golit banda de cartuşe şi a început manevra de înlocuire a ei. BTR continua să înainteze spre ei, Iar Eddie se aştepta la un alt baraj de plumb care să-i lovească. Nu a venit. În schimb, un panaj de fum s-a ridicat din vizorul mecanicului conductor şi, cu încetineală, mamutul s-a oprit.

— Ai reuşit, Eddie, la dracu, ai reuşit!

Nu a răspuns; a terminat schimbarea benzii cu una plină, iar ochii căutau noua ţintă. L-a auzit pe Dan răcnind:

— Winston, ia-o din loc. Găseşte-ne altă ţintă. Al, transmite că am scos din uz un BTR, şi ne ducem după un altul. Eddie, fii pregătit, încă nu am terminat. Mergem să găsim un alt *ostil* de ucis.

---

[5] sibilants – consoane care se pronunţă dirijând curentul de aer cu limba către dinţii din faţă. În engleză sunt: *s, z, zh*. (deci: unde sunt sibilantele din *'Allahu Akbar'*?)

— — —

Ofiţerul afgan Hosseini tuşea în timp ce se strecura prin trapa de urgenţă a BTR-ului plin de fum.

Blestematul acela de mitralior are o îndemânare supranaturală, dacă a reuşit să nimerească o asemenea ţintă imposibilă.

Vedea cum atacul lor bine pregătit eşua aproape înainte de a fi început. Planul a fost simplu, să năvălească în forţă pe tarmac, şi să distrugă cât mai multe avioane de luptă, lăsându-le în flăcări. Iar când apărătorii ieşeau în spaţiu deschis ca să limiteze distrugerile, ei s-ar fi întors şi i-ar fi lovit cu duritate la a doua trecere, ucigând cât mai mulţi posibil. O victorie pentru talibani, şi după ce plecau, americanii ar fi înţeles puterea inamicului cu care se confruntau.

A alergat pe după hangar, la timp ca să-şi vadă al doilea BTR distrus de o rachetă de lansator portativ. Din epavă ieşeau valuri de foc şi fum, iar când un membru al echipajului a încercat să scape, o rafală de gloanţe americane l-a secerat înainte ca să poată măcar atinge pământul. Ceva mai departe, o unitate de afgani a intrat în luptă, iar el a ştiut că totul s-a terminat. Şi-au pierdut blindatele, aveau pierderi grele, iar atacul surpriză a eşuat. Tot ce a mai rămas era o ultimă acţiune pentru a mai salva ceva din luptă. Ceva important. Pe sine însuşi.

Şi-a scos camuflajul de zăpadă, iar dedesubt purta uniformă de locotenent colonel (*dagarman*) din Armata Naţională Afgană. Soldaţii afgani se apropiau, iar el le-a ieşit în întâmpinare.

— Voi ce faceţi?

Locotenentul (*turan*) aflat la comandă părea confuz:

— *Sir*, ni s-a ordonat să păzim hangarele.

— Lasă hangarele – a ordonat cu o expresie feroce pe chip. Încă mai sunt insurgenţi în bază. Vreau să fie găsiţi şi ucişi.

— Nu-i luăm prizonieri?

— Fără prizonieri. Ucideţi-i pe toţi.

— Pe toţi?

— Pe toţi.

— Am înţeles, *sir*.

Soldaţii au plecat şi, după un moment, a auzit cum se intensifică focurile de armă.

Excelent, după ce sunt ucişi supravieţuitorii, cei ce au scăpat, voi fi în siguranţă. Morţii nu vorbesc.

A văzut o altă unitate afgană grăbindu-se spre turnul de control, şi a alergat spre ei. Li s-a alăturat, iar când l-au luat la întrebări, a putut afirma pe bune că a făcut tot posibilul ca să neutralizeze atacul.

— — —

Când, în fine, au parcat *Humvee*-ul, răsăreau zorile, şi împreună cu alţi soldaţi epuizaţi de luptă, au mers să ia un binemeritat mic-dejun. Baza a fost declarată liberă de inamici, iar analiza post-acţiune a fost programată pentru ora 1000[6].

Împreună cu echipajul epuizat, Hawkins a intrat în cantină, unde bucătarii pregătiseră un mic-dejun cald pentru toată lumea. Dan îl privea insistent, iar Eddie şi-a ridicat privirea:

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— Eu tot nu înţeleg, de unde ai ştiut că sunt *ostili?*

— Ţi-am spus, erau psihic pregătiţi de luptă. Soldaţii afgani arată de parcă ar vrea să fie oriunde în altă parte decât în locul unde se află.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui. Doar că, după noaptea anterioară, trebuie să fi fost o decizie dificilă. Ştii, dacă ar fi după mine, te-aş propune pentru o medalie. Ai acţionat al dracului de bine, în ambele situaţii.

Eddie a făcut cu mâna un gest de „las-o aşa” şi s-a aplecat peste farfuria cu *hash browns*[7]. Avea gura plină când a simţit o bătaie pe umăr. Un caporal pe care-l ştia că este de la biroul comandantului bazei se uita la el.

— Soldat Hawkins?

— Eu sunt, Caporale.

— Eşti chemat. Imediat.

— Pot să-mi termin dejunul mai întâi?

— Nu.

Când s-a ridicat, Dan, Al şi Winston rânjeau.

— Deja au aflat ce ai făcut. Medalia o să arate bine pe vestonul tău, Eddie. Dacă ai timp lustruieşte-ţi ghetele.

— Caporalul a spus „imediat”. Deci cred că au să-mi scuze ghetele. Ne vedem mai târziu.

---

[6] stilul militar de precizare a orei – ora 10:00 GMT este 1000 Zulu (*ten hundred hours*) în limbajul militar.
[7] Hash browns – mic dejun popular în America: felii subţiri de cartofi prăjite până devin maronii.

Ar fi dorit ca pământul să se deschidă şi să-l înghită cu totul. Toată noaptea a fost în picioare şi era obosit; mai întâi îngheţase în serviciul de santinelă, apoi a luptat ca să respingă atacul asupra bazei. Dar ce a urmat, a pus capacul.

— Ce dracu ai făcut Hawkins?

Căpitanul Paul Rogers, comandantul Companiei, părea la fel de obosit ca şi el. Dar şi furios:

— Nu te-ai gândit să raportezi şi să verifici înainte ca tu şi Caporalul Taylor să deschideţi focul în plin?

— Ăă... Căpitane, am fost atacaţi. Am văzut că unul de-ai noştri a fost ucis, şi nu am vrut să-şi piardă viaţa şi alţii.

— Dar tot şi-au pierdut-o.

Omul care a vorbit era un ofiţer superior afgan cu însemnele gradului de Locotenet-Colonel.

— Mulţi dintre soldaţii mei au murit în această acţiune nocturnă, iar noi încă mai trebuie să cercetăm dacă a fost realmente un atac.

Rogers făcu un semn spre ofiţer.

— Dumnealor sunt Locotenet-colonelul Hosseini din Armata Naţională Afgană, şi aghiotantul său, Locotenentul Sayeed Babá. Mi-au spus că azi-noapte au pierdut mulţi oameni.

— Sir, talibanii ne-au atacat, şi, da, aş fi surprins dacă unii dintre ai noştri n-ar fi murit.

— Mai mult de 50 de morţi, Soldat.

— Da, *sir*, asta e de rău.

— *Rău!* E mai grav decât „rău”. Cât despre unitatea care azi-noapte a intrat în bază, şi ei au avut pierderi grele.

— Asta e bine, *sir*.

— Se pare că ceva a fost în neregulă cu actele lor, spuse Rogers, şi vom cere informaţii de la Ministerul Apărării din Kabul.

— Căpitane, au deschis focul în bază, au distrus avioane şi au ucis oameni, ce vrei să ştii mai mult? Au fost *ostili*, iar acesta a fost un atac direct asupra Bazei Bagram.

Rogers s-a uitat la Colonel, care s-a mişcat stingherit.

— Noi, ăă, vom cerceta situaţia.

Rogers s-a încruntat:

— Aşa să faceţi, Colonele. Eu vreau să ştiu cine au fost aceşti oameni, ce unităţi, şi de unde au venit. Ţineţi-mă la curent.

— După cum am spus, voi cerceta situaţia. Iar acest om... îl veţi aresta?

Rogers i-a aruncat o privire acidă:

— Vom cerceta situaţia.

Colonelul s-a încruntat:

— Între timp, aş vrea să-l detaşez pe Locotenentul Sayeed Babá ca ofiţer de legătură cu oamenii tăi, ca să se asigure că în viitor nu vor mai fi „greşeli”.

— Nici o problemă, ridică Rogers din umeri. Hawkins, îl las pe mâna Sergentului Jones, şi va putea merge cu voi. Aşa e bine, Locotenente?

Afganul a încuviinţat, dând din cap.

— Da, Căpitane.

Eddie s-a holbat la el, recunoscându-l instantaneu. Avea mulţi dinţi lipsă.

Cristoase, este tipul pe care l-am auzit strigând tare azi-noapte. Şi-acum îl avem pe cap. Colonelul Hosseini ştie care-i treaba cu el? Asta e întrebarea de baraj!

Ambii afgani îl priveau cu expresii de ură abjectă, şi a înţeles care este răspunusl.

Capitolul 4

Rogers se uită la afgani:

— Trebuie să vorbesc cu Hawkins între patru ochi.

Aceştia au înţeles şi au plecat.

— Soldat, nu cred nici un cuvânt din tot rahatul lor. Dar, afganii sunt aliaţii noştri, aşa că trebuie măcar să mă prefac. Stai cu ochii pe locotenentul acesta, şi raportează dacă vezi sau auzi ceva suspect.

— Acesta nu este un risc, *sir*?

— Da, este un oarecare risc, dar ne asigură şi un avantaj. Noi îi putem da informaţii şi... cine poate spune dacă sunt corecte? Dacă vedem talibani poziţionaţi exact acolo pe unde îi spunem că vom trece noi, vom şti cum stă treaba.

— Şi ce vom face cu el?

— Afganii s-ar putea supăra dacă-l băgăm într-o celulă. Eu cred că e mai bine să moară în luptă, un sfârşit demn de un soldat brav. Doar că aflat de partea cea rea.

— Am înţeles, *sir*.

Afară, îl aştepta Locotenentul Babá.

— Unde mergem, Soldat?

Pentru tine, Iadul ar fi destinaţia potrivită.

— Hai să-i cunoşti şi pe ceilalţi băieţi din echipaj. Când am plecat erau la micul dejun.

— N-ar trebui să mi te adresezi cu *'sir'*?

L-a privit fix:

— Nu.

— Cum doreşti, rânji locotenentul. Încă nu am luat micul dejun, acum mai am timp?

— Fă cum vrei.

Au intrat în cantină. Dan şi ceilalţi încă mai erau înăuntru. Babá s-a dus să-şi ia mâncare, iar Sergentul l-a întrebat pe Hawkins:

— Cine-i prietenul tău?

— Spionul taliban local, Locotenentul Babá.

— Glumeşti?

— Aş vrea eu, Sergent. Sunt nişte întrebări referitoare la identitatea *ostililor* de azi-noapte. Un Colonel afgan susţine că ar fi fost trupe ale Armatei Naţionale.

— Cum spuneam, te ţii de glume.

— Nu. Între timp, locotenentul vine cu noi, un fel de *liaison* ca să se asigure că nu vor mai fi incidente de acest fel.

— La dracu. Ştie că îl suspectezi?

— Nu, şi nici nu trebuie să-i dăm de bănuit. Trebuie să găsim o cale prin care să-l dăm de gol.

— Am înţeles. SOB[8]...

Hawkins s-a odihnit câteva ore, iar Babá a plecat ca să se întâlnească cu afganii. Sau să comploteze cu ei. La sfârşitul după-amiezii s-a întors la datorie, şi nu a avut parte de nici un răgaz. Dan tocmai revenise de la o informare.

— *Jucăm* iar în deplasare. Mâine în zori.

Al a scos capul din interiorul instalaţiei de încălzire pe care tocmai o montase.

— Blestemăţia dracului, dacă aş fi ştiut că nu funcţionează, n-aş mai fi furat-o degeaba.

— Furtul este o treabă grea. Ascultaţi, băieţi. Există informaţii că au fost plantate nişte IED pe şoseaua spre Jalalabad. Avem un nou ofiţer, *Second Lieutenant* Lewis Clifford, proaspăt absolvent de West Point.

— Uniformă călcată, ghete lustruite, a pufnit Taylor.

— Cam aşa ceva.

Ofiţerul a apărut o oră mai târziu. Al avusese dreptate. Ghetele erau oglindă, iar uniforma... scrobită. Un tip obişnuit, niţel supraponderal, blond, părea mai degrabă un puşti de colegiu, decât un ofiţer de infanterie. Toţi au luat poziţie de *'drepţi'*, iar el le-a dat *'repaos'*.

— Sunt *Second Lieutenant* Lewis Clifford, noul vostru comandant de pluton. Sunt nou în treaba asta, băieţi, aşa că daţi-mi o mână de ajutor. Ştiţi că dimineaţă vom pleca în patrulare.

— Aşa o să facem, *sir*.

— Excelent. Nu-mi amintesc scopul misiunii, aşa că spuneţi-mi-l voi!

— Să ucidem afgani, Locotenente.

Acesta chicoti.

— Sigur, sigur. Dar, pe bune, ce s-a stabilit la informarea pentru misiune?

— Să ucidem afgani, Locotenente.

De data aceasta a oftat:

— Vorbeşti serios? Nu toţi ne sunt inamici.

— Nu, *sir*, doar pe afganii cu puşcoace.

— Nu se numesc carabine de asalt?

— Exact, *sir*.

A plecat nesigur de el, iar cei din echipaj s-au dus să tragă un pui de somn. Eddie a reuşit chiar o jumătate de oră de *Call of Duty*, dar conexiunea a fost mai proastă ca oricând, iar el a scăzut şi mai mult în ierarhia punctajului. A dormit rău, pentru că auzea mereu în urechi strigătul ciudat *'Awahu Akwar'*.

---

[8] SOB - *son of a bitch* - expresie argotică insultătoare.

Oare mă înşel? E posibil, dar nu cred.

După un mic dejun luat devreme, au plecat pe şoseaua spre Jalalabad. Locotenentul Clifford a preluat conducerea convoiului cu *Humvee*-ul său, Iar Locotenentul Babá a sugerat ca vehiculul lui Dan să ruleze în ariergardă. Era ceva ciudat cu afganul.

Vremea era friguroasă, şi pe alocuri se aşternea un strat gros de zăpadă. Cu toţii purtau orice piesă de îmbrăcăminte călduroasă pe care o putuseră procura. dar Babá mersese chiar mai departe. Mantaua sa era atât de voluminoasă, încât părea un urs grizzly în uniformă militară. Purta atât de multe haine, încât pielea îi era acoperită de transpiraţie. Mai avea şi un pistol mitralieră, un AKSU[9] rusesc atârnat peste piept. Îşi ţinea mâna aproape de trăgaci.

Jones s-a încruntat când l-a văzut:

— Locotenente, nu-ţi ţine jucăreaua cu ţeava spre noi, că ţi-o iau!

S-a holbat la el, şi – simţind antipatia lor – s-a tras în fundul vehiculului, cât mai departe de membrii echipajului, pe cât îi putea permite spaţiul înghesuit.

— Nu e bine, a bombănit Al. Descoperirea acelor IED nu va fi ceva uşor. E nevoie de ochi buni, experimentaţi. Tu, Eddie, eşti destul de bun la treaba asta. Tu ar trebui să fii în avangardă.

Babá asculta concentrat:

— Nu este important să fii pregătit dacă vine un atac din spate?

— IED nu vin din spate. Adică, nici un IED văzut de mine vreodată.

— Înţeleg.

Digeră informaţia timp de câteva secunde.

— Când explodează prima... noi ce facem?

S-au uitat la el, apoi unul la altul. Nu *dacă* explodează un IED, ci *când*.

— Locotenente, i se adresă Dan afganului. Ce ştii tu şi noi nu ştim?

Acesta a privit furios în jur, conştient că a comis o greşeală. Mâna i-a zvâcnit către pistolul Makarov, dar Eddie s-a aplecat din turelă şi l-a pocnit în cap cu o cheie mare, pe care o ţinea acolo... în caz că e nevoie. Până acum, n-a fost nevoit niciodată să o folosească. Babá a dat ochii peste cap şi a leşinat. Ceilalţi păreau şocaţi.

— Eddie, iar ai făcut-o, a intonat Dan. De două ori în Bagram, iar acum aici, cu Babá. Eşti sigur că de data asta nu te înşeli?

Al a sărit în apărarea lui.

— A făcut bine, Sergent. L-ai auzit. De altfel, ce s-a întâmplat? A căzut o cheie din turelă, un accident.

Dan Jones nu se prea lăsa convins:

— Poate că a amestecat cuvintele.

---

[9] AKSU (AKS-74U) – versiunea cu ţeavă scurtă şi pat rabatabil a clasicului Kalaşnikov. Are o frecvenţă de tragere foarte mare, dar distanţa de tragere şi precizia focului este mai mică.

Winston, însă, a fornăit ironic.

— N-a amestecat deloc cuvintele. Se aşteaptă să explodeze un IED, şi cred că nu e prea departe.

Al Taylor nu a ezitat. A pornit radioul şi a apelat:

— Locotenente, aici vehiculul Sergentului Jones. Ochiu' mare, credem că un atac este iminent.

Replica a venit, şi toţi i-au auzit tremurul din voce:

— Aici Clifford, ce informaţii avem?

— Afganul care e cu noi a făcut o greşeală.

A urmat o pauză lungă.

— Nu prea pare ceva convingător. Asta e tot ce aveţi?

Dan a preluat microfonul.

— Locotenente, ascultă-mă. Sunt Jones, şi fac slujba asta încă de când tu erai în colegiu. Venim noi în faţă ca să preluăm avangarda, aşa că taci, şi dă-te dracului la o parte din calea noastră.

— Sergent, nu poţi...

— Tocmai am făcut-o, Locotenente. Spune-i şoferului tău să ne lase să trecem. Sau poate vrei să mori tânăr, Locotenente.

A luat degetul de pe butonul de transmisie.

— Winston, calcă pedala, treci în frunte. Eddie, ştii după ce să te uiţi.

— Afirmativ, Sergent.

— Vor aştepta pe marginea şoselei ca să dăm peste primul IED. Hai să-i *radem*.

— — —

Mohammed Hosseini, cândva ofiţer superior în Armata Afgană, plecase din Bagram noaptea trecută, după ce trimisese ordin oamenilor săi să mineze şoseaua. Atacul său a eşuat, iar acum avea nevoie să atragă afară garnizoana şi să-i ucidă pe rând. S-a întâlnit cu luptătorii săi departe, spre Jalalabad, şi au pus la punct ultimele detalii ale bombelor.

L-a întrebat pe Maiorul Khan:

— Ai ales un loc sigur pentru postul meu de comandă?

Adjunctul său a dat din cap:

— O grotă aflată chiar lângă şosea. O pantă scurtă de numai 200 m, peste stânci, şi veţi fi în siguranţă înăuntru. Detonatorul este deja pe poziţie.

— Şi oamenii?

— Vor ataca vehiculele trăgând foc automat şi vor copleşi echipajele imediat după explozia primului IED.

— Americanii sunt prompţi la ripostă. Oamenii noştri s-ar putea să intre într-un iad de foc, şi mulţi vor fi ucişi.

O ridicare din umeri:

— Sunt soldaţi. Soldaţii mor.

— — —

Au mai înaintat 7 *klicks* fără să audă nici un *piuit* din partea lui Clifford. Winston spunea că e îmbufnat după ce Jones i-a explicat cum stau lucrurile în Afganistan.

Fiecare om cerceta cu ochi de vultur, în căutarea inamicului şi ale IED-urilor letale. Găseşte unul, şi altele vor fi pe aproape, ca puricii pe spinarea unui câine. Winston l-a văzut primul.

— Deşteptarea, oameni buni, acolo e o discontinuitate în suprafaţa şoselei. cam la 400 m în faţă.

Dan şi Al s-au aplecat în faţă ca să vadă mai bine prin parbriz. Eddie cerceta pantele accidentate care mărgineau şoseaua. Acolo trebuie să se fi ascuns inamicii, aşteptând ca prima explozie să spulbere vehiculul din frunte, înainte ca să dezlănţuie focul mitralierelor şi a lansatoarelor RPG asupra supravieţuitorilor.

Văzu mişcarea. Mai întâi, o mică pată de alb murdar – ceva îmbrăcăminte – care a apărut şi imediat a dispărut; pe partea dreaptă a drumului, ascunsă în spatele unei movile, mică, dar suficientă să ascundă o grămadă de oameni.

A anunţat prin radio:

— *Ostili*, la 350 m, în spatele movilei de pe partea sudică a şoselei.

Transmisia s-a auzit în toată reţeaua plutonului, şi vocea lui Clifford a replicat. Nu părea foarte bucuros.

— Pregătiţi-vă să opriţi vehiculele ca să putem evalua situaţia.

Eddie a tresărit.

Asta îi învaţă la West Point?

Nu trebuia să-şi facă griji. Dan a intervenit instantaneu:

— Negativ, negativ. Locotenente, dacă oprim, ne vor copleşi cu focul de mitraliere, iar noi nici măcar nu-i vom vedea. E doar o singură metodă de *lucru* cu asemenea personaje, adică să-i lovim dur. Ne apropiem, şi le băgăm pe gât cât mai multe gloanţe.

— Nu sunt sigur...

— Eu sunt al dracu' de sigur. Cine vrea să trăiască, să mă urmeze. Winston, calc-o.

Când pedala de acceleraţie a fost călcată până la fund, capota a săltat şi chiar în acel moment, O rachetă RPG venită de sus, din faţă, i-a ratat cu doar

câţiva centimetri, explodând inofensivă dincolo de ţintă. A urmat o altă rachetă, şi încă una. Deodată,au fost înconjuraţi de explozii şi foc de mitraliere.

— Sergent, ce facem? a întrebat Winston. În faţă e un infern.

Acesta a replicat cu un singur cuvânt:

— *Shit!*

Capitolul 5

Eddie căuta o ţintă, aşteptând ca inamicul să iasă de la adăpost. L-a auzit pe Sergentul Dan strigând:

— Faceţi cum am hotărât, ripostaţi în forţă, înainte ca să ne *radă* ei.

Răbdarea lui Eddie a fost răsplătită când doi oameni cu o mitralieră au ieşit de la adăpost, crezând că deja i-au învins pe americani.

A ochit şi a tras. O furtună de gloanţe de calibrul .50 i-a sfârtecat în resturi de carne, oase şi sânge. Inamicii încercau să se apropie, iar el căută o altă ţintă. O umbră întunecată de pe pantă părea promiţătoare şi a supravegheat-o câteva secunde; dar privirea i-a alunecat şi a surprins o grămadă de *ostili* care se apropiau de şosea, evident pregătindu-se pentru atacul final, devastator. Le-a trimis o rafală lungă. A văzut patru căzând, iar alţi trei alergând la adăpost.

Alţii nu au mai apărut, şi din nou s-a concentrat asupra umbrei. Pe măsură ce s-au apropiat cu *Humvee*-ul, a reuşit să o identifice – intrarea într-o mică grotă.

Unde în altă parte s-ar putea ascunde?

Era tentat să tragă asupra ei, dar a aşteptat.

De ce să-i las să ştie că am văzut-o?

De altfel, apăruseră alte ţinte. Acum se aflau la 150 m de locul unde era IED-ul, şi deodată, oamenii au năvălit din fiecare parte a şoselei. Nu avea timp să-i numere, dar erau nenumăraţi, chipuri brutale de afgani, cu adevărate măşti de ură pe faţă. Americani trăgeau continuu din cele patru jeepuri ale plutonului, şi oamenii erau doborâţi, dar alţii le luau locul.

Un *ostil* cu *pakol* pe cap, cu un rânjet *ucide-sau-mori* pe chip, a sărit pe *Humvee*-ul lor şi Eddie l-a întâmpinat cu o rafală scurtă de M2. Mort. Dar alţii se căţărau pe vehicule. Alţii rostogoleau bolovani pe şosea, în spatele lor, făcând retragerea imposibilă fără a degaja blocada. Dar Dan nu voia să se retragă. Aveau o singură opţiune, şi a ales-o. Activă butonul de emisie:

— Ieşiţi toţi din vehicule şi luptaţi cu ei. Nu putem să luptăm din interior.

Vocea lui Clifford a încercat o replică firavă:

— Nu cred că...

— Ieşiţi şi luptaţi cu ei! a răcnit Dan.

A fost destul. Oamenii au smucit portierele şi au năvălit la atac, trăgând de la şold, cu foc la gura ţevilor M4A1 pe foc automat. Eddie a tras o ultimă rafală cu M2 spre un alt grup de insurgenţi care se apropiau din partea cealaltă a şoselei. Apoi a pus o mână pe marginea turelei, folosind-o ca sprijin şi a dat să sară jos, dar s-a oprit. Faţa asudată a Locotenentului Babá se holba la el, şi încerca să-şi descheie mantaua. Ceea ce purta sub ea nu era destinat să-i ţină de cald, doar dacă *flăcările iadului* nu însemnau acelaşi lucru.

Purta o vestă de sinucigaş, o haină fără mâneci cu buzunare cusute grosier, fiecare conectat prin fire cu altul. În mâna dreaptă ţinea AKSU cu ţeava îndreptată spre capul lui Eddie.

— Nu mişca sau te ucid.

De fapt, s-a auzit ca *'te uşid'* (*kill you/kwill you*).

— Ai să mă ucizi dacă *nu* mă mişc. Presupun că sub manta ai o bombă.

Babá a râs, iar sunetul hohotelor a fost ca al unui motor cuplat într-o viteză mai mare.

— Bomba îi va *termina* pe cei ce nu vor fi ucişi de bravii noştri luptători. Este voia lui Allah ca ei toţi să moară.

— Aha. Treaba este, Babá, că nu e voia lui Allah. E voia cheii.

Locotenentul s-a încruntat dezorientat.

— *Cheie?*

— Exact. Asta.

În timpul în care vorbise, îşi trecuse degetele mâinii stângi pe marginea turelei până ce a găsit mânerul cheii. Cu dreapta a arătat în direcţia opusă. Privirea afganului a urmărit mişcarea. O clasică distragere a atenţiei, şi nici măcar nu a văzut cheia grea de oţel care l-a pocnit în cap. Hawkins nu s-a reţinut câtuşi de puţin şi a lovit cu toată forţa. Când Locotenentul s-a prăbuşit inconştient, i-a smuls detonatorul din mână – exact la timp, pentru că degetele acestuia s-au strâns – şi l-a îndepărtat de lângă el. Babá a gemut, aşa că l-a lovit din nou, mai tare, practic înfundându-i cheia în craniu. Şi orice geamăt a încetat. Oare l-a ucis?

Poate că da, dar mi se fâlfâie de gunoiul ăsta de trădător.

Strângând în mâini carabina M4, a sărit afară din jeep, şi s-a trezit în mijlocul unui vârtej de oameni care luptau pentru vieţile lor. Nu era timp pentru schimbatul magaziilor cu cartuşe, aşa că a selectat *foc-cu-foc* şi a început să doboare inamicii. De câteva ori a simţit lovitura de baros a gloanţelor în vesta de kevlar, dar norocul chior le-a ţinut departe de zonele sale vulnerabile.

Un bărbos, rânjind cu dinţii negri, stricaţi, a năvălit asupra lui. Eddie a tras un singur foc în el, dar acesta nu a căzut. Se apropia cu mâinile întinse, într-una având un cuţit. Hawkins a întors carabina M4 şi a folosit-o ca pe o bâtă. Tipul s-a poticnit... a mai primit o lovitură şi a căzut într-un genunchi. Iute ca fulgerul, Eddie a întors din nou arma şi a băgat al doilea glonţ în el. L-a lovit în piept, drept în inimă... şi s-a terminat. Dar veneau alţii, mânaţi de impulsul fanatic de a ucide.

Ceva l-a făcut să ridice privirea. A văzut grota zărită anterior, şi pe unul care urla ordine la ei. Uimit, l-a recunoscut. Locotenent Colonelul Hosseini. Tipul care a condus atacul de la Bagram. Iar acum, căcăreaza asta de capră era aici, ucigând soldaţi americani. Îndemnurile sale urlate de a ucide şi de a

continua uciderea aveau un efect incendiar asupra luptătorilor săi. Ceea ce însemna că cel mai eficient mod de a-i opri pe *ei* era acela de a-l opri pe *el*.

El e capul. Taie capul şi trupul va muri, dar cum? Nu pot căra M2 acolo sus, iar nemernicul se va retrage în grotă dacă trag de aici, de jos. Trebuie să mă apropii cât – aşa cum se spune – să-i văd albul ochilor. Nu pot alerga de aici cu M4 şi să sper că va fi suficientă. Nu va fi.

S-a uitat în jur, şi ochii i s-au oprit pe Babá. Acesta zăcea pe locul mortului Fără să se mai gândească, i-a scos vesta de sinucigaş cu detonatorul, a luat şi AKSU, carabina de asalt, scurtă, dat mortală, arma perfectă pentru lupta de aproape, şi a rupt-o la fugă spre grotă. Nu a făcut nici jumătate din distanţă, când l-au văzut şi au înţeles ce are de gând. Ţevile AK-urilor s-au întors către el, şi primele rafale s-au dezlănţuit asupra sa.

Gloanţele l-au lovit în vesta din kevlar, făcându-l să se împiedice. Focul armelor creştea în intensitate, iar el mai avea încă o distanţă mare de acoperit. În faţă era intrarea în peşteră, iar în urmă *Humvee*-ul cu M2 ce se iţea din turelă.

M2!

Şi-a făcut mâinile pâlnie la gură, strigând din adâncul plămânilor:

— Dan! *Browning!* Acoperă-mă!

Acesta a strigat ceva ca răspuns, dar Eddie nu a înţeles ce, pentru că sângele îi pulsa în timpane, plămânii aveau o nevoie disperată de oxigen, iar sub kevlar, trupul îl durea. Dar era viu, înarmat şi avea un plan simplu. Trebuia să-l omoare pe ticălos. Alte gloanţe l-au lovit, fiecare făcându-l să se poticnească pentru că trupul prelua impactul... şi s-a trezit aproape de grotă.

Focul inamicului din spate slăbise. Poate că se temeau să nu-şi împuşte comandantul, sau poate pentru că cineva manevra M2, gloanţele doborând luptătorii inamici, precum vântul frunzele.

Şi a ajuns la ţintă, stând în faţa intrării întunecate, iar omul cu care se înfrunta se holba la el cu ochii plini de furie. Nu era singur. Lângă el se afla un maior afgan cu arma aţintită asupra lui Eddie. Dar ochii lui Hosseini erau ca doi cărbuni încinşi.

— Tu!

Era ca şi cum intrase într-o zonă de linişte. Dacă pe-acolo se trăgea, Eddie nu auzea nimic. Dacă erau răcnete care transmiteau ordine, nu le auzea. Era doar el şi Hosseini. Chiar şi maiorul s-a dat înapoi, ca şi cum ar fi înţeles că e ceva doar între aceşti doi oameni.

— Eu.

— Am să te ucid.

A chicotit sec. Sânge, poate, dar al cui?

— Ai făcut o mare greşeală. Maiorule, ucide-l.

S-a întors şi a intrat în grotă, dispărând în adâncul întunecat. Eddie se uită la maior, arătându-i vesta pe care o ducea pe umăr.

— Dom'le, cine-oi fi, ştii ce-i asta?

Ochii maiorului s-au mărit, iar chipul i s-a făcut palid.

— Mda, mă gândeam eu că ştii. Uite care-i treaba. Poţi fugi de aici şi să-ţi încerci şansele în luptă, ca un soldat. Sau poţi muri aici, cu mine. Pentru că nu sunt decât aceste două căi de ales. Mori acum ca un nemernic laş ce eşti, sau te duci jos şi lupţi.

Maiorul a înclinat scurt capul, şi a fugit spre locul unde luptau oamenii săi. Intensitatea luptei scădea pentru că talibanii mureau. N-a ajuns acolo. O rafală de M2 aproape că l-a retezat în două – moartea unui războinic.

Hawkins a înaintat în grotă, ţinând vesta gata să o arunce şi să apese butonul detonatorului. Hosseini îl aştepta cu pistolul în mână aţintit asupra lui.

— Ai venit.

— Chiar aşa. *Am venit, am văzut*,...

A aruncat vesta către trădător. Acesta a scos un urlet de teroare şi a încercat să fugă, dar s-a împiedicat de vestă. Disperat dădu să se degajeze de ea, dar Eddie a apăsat butonul în timp ce se arunca în spate.

— ... *am învins*.[10]

Explozia l-a propulsat afară din grotă. Dan şi ceilalţi alergau spre el. Rămas culcat pe spate, Eddie se uita la chipurile lor îngrijorate.

— S-a terminat?

— Toţi sunt fie morţi, fie au dat bir cu fugiţii. I-am *terminat* pe majoritatea dintre ei.

— Şi Hosseini?

— Au să-l adune cu lopata.

— Am pierdut mulţi de-ai noştri?

— Câţiva răniţi, nici un mort.

— Am avut parte de tot norocul.

Winston a hohotit de râs:

— N-am avut noroc, prietene. L-am avut pe Hawkins.

Şi-a petrecut o singură noapte în spitalul bazei, iar dimineaţa, Căpitanul Rogers a convocat echipajul în biroul său.

— Am veşti bune pentru tine, Soldat Hawkins.

Dan, Winston şi Al au schimbat priviri. Ce-a să fie? Cel puţin o medalie sau o citare pe ordin de zi.

---

[10] *veni, vidi, vici* – sintagmă latină atribuită lui Iulius Cæsar, respectiv raportul extrem de laconic trimis Senatului după victoria rapidă din Bătălia de la Zela (~47 î.e.n.) împotriva lui Pharnaces II din Pontus. (De ascultat un american care o pronunţă în „latină"- LOL)

— Eşti scos din serviciul de santinelă noaptea. Deci ai scăpat de pedeapsă, dar ceilalţi sunt consemnaţi în bază timp de câteva zile. Am nevoie de cineva care să păzească instalarea noului cablu de comunicaţii. Asta e următoarea voastră sarcină. Liber.

Au ieşit afară, cu nişte expresii de parcă ar fi fost plesniţi peste faţă.

— Nici măcar nu a menţionat ce ai făcut, a exclamat Dan.

Eddie se scutura de râs.

— Ce-i cu tine?

— Cablul. Nu mai pot să joc online.

— Eddie, tu vorbeşti de un joc video. Noi vorbim despre viaţă şi moarte.

— Exact. Şi eu la fel.

SFÂRŞIT